

ΕΠΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοστών αριθμούμεν χρόνον
μέσα' στην κλεινήν γην των Παρθενίων.

Καινούργιος χρόνος ένδεκα και χίλια κι' ένιακόσια,
έλο για τήν' Ανόρθωσι θα περνούν' ή γλώσσα.

Δώδεκα Φεβρουαρίου,
Καρναβάλου του κυρίου.

Χίλια και πενήντα κι' έκκτον όντό,
έλοι τώρα κάνουν μάπλο τραντακτό.

**'Αλλοζώτικος χορός του Φασουλή,
που τέτοια σαν παλάδρα ομιλεί.**

—'Αν και πολλοί μας βεδχιούν πώς σάλοσ άπειλείτο.
ή έννοιζιν τήν προσεγή, γενναίοσ συμπόλιται,
έλατε ν' άποκρέψωμε,
νά πιούμε, νά χορέψωμε.

Λένε πολλοί μ' άπελπισία
πώς νέα κοσμογαλασία
θά γωμε τον Απρίλη.

Κι' άν έλλη, βρε παιδιά, και ;;
έδω χορεύουν φτερω - λι
και λιμασμένοι σκόλι.

Και' στ'ο Καρναβάλι τουτο
ας βαρέση το λαγούτο,
ας βαρέση κι' ή λακτέρνα,
κι' ας ανάψη κάθε φτέρνο.

'Στην' Ανόρθωσι άπάνω,
συμπολιται, θα καθίσω,
και θα πιω και θα μεθύσω,
κι' όλα νίλα θα τ'ά κάνω.

Πάω κι' έργομαι κι' έγώ
'στην' Ανόρθωσι, καθβάλα,
και χρυσούς καρπούσ τρυγώ,
κι' όλα πανε μέλι γάλα.

'Τι πι ούρα... γεά σας πάλι
μέ το νέο Καρναβάλι.

Βάρδα μπρός για νά χορέψω,
χωρατά νά μαγειρέψω,
κι' όλα νά τ'ά μασκαρέψω.

'Στους χορούσ και' στην κραιπάλη,
ό καθένας ας ζητήσει
δύζησ κατορθώματα.

Μ' άλλας' Αττικον και'άλιν
ό καθείσ ας άλατίση
τά λεπτά του σκόμματα.

Μέ πολλήν χαράν κυτάζω πώς χορεύετε κι' έρέτο,
και σύ, φίλε Περικλέτο,
μεθυσμένος σ'ε βαρέλα
σαν τον Φάλοσταφ πίδα, γέλα.

'Από τουτο το βαρέλι
φέλε τώρα τοús έν τέλει,
και διπλοús πληρεξουσίουσ,
και λαοús περιουσίουσ.

'Από το βαρέλι τουτο
βλέπε δόξα, βλέπε πλούτη,
και φαντάσου πώς πεταξ
μέ τ'ά κλέη προατόρων,
και φαντάσου πώς κυτάξ
τυραννίαν δικτατόρων.

Και φαντάσου, πατριώτη,
πώς τυρανκοτόνων επίση
παρελαούνον από μπρός σου.

Και φαντάσου πώς 'στό σκότη
δικόκα τροχίζου ξίφη,
όπου κάνεις τό σταυρό σου.

'Από τό κρασοβέρελο στήλαρι 'στό μεθύσι
βλέπε τ'ης Ανορθώσεως έργατικό μελίσι,
κι' έπακατάσις και Γουδιε
και ξίφη σέ μυρτιές κλαδιά.

'Από τό κρασοβέρελο κέντα με νέα σκόμματα
πάληκ και νέα κόμματα,
μουμπουμισμένους χάρουε,
και λέγε και ρητορευε.

'Από τό κρασοβέρελο φαντάσου τήν Ελλάδα
πνευματικώς και ψυχικώς έρατεινή κοιλιάδα,
και κάνε τόν δικτάτορα και κάνε τόν άνάρτη,
και με κρασοκατάνυξ,
περίμενε τήν άνυξί,

και τούς Βουλγαρούς φοιτητάς, που θάλθουε τόν Μάρτη.

Μά κούττα και τόν Έυνοθ, μωρε κρασοπατέρα,
που χέριν του στρατεύματος έκόμισα' έδω πάρα,
κούτταε κι' άλλους προσφιλες
σπαθάτους τ'ης άποστολής.

Τώρα με τήν Ανορθωσι τήν πολυχρομεμένα
τόν γκιετώ, Καρνάβλιε, συχινωμένους πάλιν,
μηλίτσου, πούσαι 'στό γκερνό τά μηλα φορτωμένα,
τά μηλα σου 'λιμπιστήκα, με τόν γκερνό φοδομκι.

'Από τ'ης Ανορθώσεως τήν ζειδωρον άγκάλην
σέ χικρετώ, Καρνάβλιε, συχινωμένους πάλιν,
και μακαράς σέ προσφωνώ μ'ηλη τήν συνοδεία σου,
και σφικτοδενόμενι και έγω με τόν ζουρολοανύδα σου.

Είς τό κλεινόν Βασίλειον,
που θέλγει τήν ύψηλιον,
μόνος δικτάτωρ φθάνεις.

'Εσύ γάρ 'μας κι' έμεις γάρ σέ...
γεγά σου, τροπαίων κολοσσέ,
ποτέ νά υήν πεθάνης.

Γιά σάν άξίζου μουσικαίς
και τ'ης Διπλής ρητορικαίς
και στρατηγών γαλόνα.

Τρανό τό παγηύρι σου,
και πρέπει γάρ χατηρι σου
νά πέφτουν και κανόνα.

Πολλά γιά σέ θεσπιώδω
με μούτρα μεθυσμένα...
Άλλος κυρίαρχος έδω
δέν είναι σάν και εένα.

'Εσύ δεσποζεις, μακαρά,
και μήν' έπακαταίει φθορά
τήν τόσην σου νεύτητα.

Γιά σάν' άξίζου έρανοι,
και νά σηκάνουν Γέρανοι
τήν σήν Μεγαλειότητα

Σού'όριζαμε και κανονικας έφέτος γιά τμηή...
σύ μοναχός δεσπότης,
χωρίς τήν δεσποτείαν σου ποτέ νά πολεμή
κανάνας συνομότης.

'Εφέτος, βασιάνιστηκα και με τό παραπάνω
σκι πτόμενος νυθημερόν
τι διαδούτην χορόν,
τι σουαρέ νά κάνω.

'Επρεπε νά κάνω κάτι,
έπειδή και τό Παλάτι,
έπου τ'όκαφε φωτιά, μήν' έφέτος είχε μπάλο,
και δέν μπόρεσα κι' έγω τό παρασώμο νά βάλω.

Μούλεγε και κάθε βλάμνη,
κάθε παλτοκαπενές:
τρέπει 'φέτος νά μάς κάμης
κάτι τι νεορανές.

Κάν νά κάνης ήμερίδα,
κάν νά κάνης έσπερίδα
έντελώς προτοφανή,
που κεράλια νά σαλεύου
κι' άλλθως νά σέ ζήλιφου
χρυσοκάνθαροι τρανοί.

Κι' έσκεπτόμου μοναχός μου
τι νά κάνω τώρα πάλι
νά γανωσω τό κεράλι
του μικρομεγάλου κόσμου.

Νά σάς κάνω, συμπολιταί, σάν του Σιζίπην τόν Αμλέτο
θεάτρον επί θεάτρον, κών άλλοιότιμο μπαλέτο;
νά σάς κάνω, μεζ' άμι, μπάλ ν' άνφάν μοναδικό;
νά σάς κάνω κοστούμε, νά σάς κάνω καλικό;

Τί νά κάνω, που καμπόσοι νά λυσάξουν από ζήλεια;
νά σάς κάνω βραδυνή,
κάν απογευματινή
με κοτιγρονέ καθρίλλια;

Νά καλέσω παλληκαρία
με παρ'έξανα κοστούμια,
και κυρίας με σαλδάκια,
φερετ'έδες και πασούμια;

Νά καλέσω γιά χορό Περότους κι' Αρλεκίνους,
ή νά κάνω σουαρέ σάν τούς καλακίους έκείνους
με κρασι, με πορτοκάλι,
και χαλθά με σμιγδάλι;

Νά φέρω και προστούχος και φιστυτού μαζί,
γιά μπρίτες και τσάι νάγω τών ευγενών τών όμιλο,
μά νά σταλοθν προσκλησεις και σέ μουρζοζί,
νάλθουθε γιά σκαμπίλι, κοντάνα και φασκομυλο;

Νά φέρω τήν γακιμίλα,
νά φέρω τήν άρκοθδα,
κάθε σαγλό Γκορούλα
κι' κάθε καλακαούδα;

Νά γίνω πατριώτης
νά σκούζω λέρ μπαλέρι;
νά γίνω Δόν-Κιχώτης,
νά γίνω Σαντεκλαίρι;

ΚΟΥΡΑΣΤΗΚΑΙ ΝΥΧΙΑ*

Ἡ φοβερὸν δικτάτορος νὰ βάλω μαρμολόκειον
καὶ νὰ τονίσω τῆς Διπλῆς νέον ἀπολυτικίον,
ἡ συνωμοτὴς νὰ γενῶ κοντὰ στὸν Περικλέτο
μ' Ἀριστογείτονος σπαθί κι' Ἰσπανικὸ σπιλιέτο;

Ἡ νὰ καλέσω φήτορας εὐφραδαστάτης φύσεως,
ὅπου φυσοῦν καὶ ξεφυσοῦν,
νὰ μὲ φωτίσουν ὅπουσιν
γὰ τοῦτα τὰ προσχέδια τῆς Ἀναθεωρήσεως;

Ἡ πλαστικαὶς εἰκόνας νὰ κάνω μὲ κυράδες;
ἢ σὰν τὸν Καλλιγυῖα
ὅπὸ βροχὴν ἀνθῶν νὰ θάψω μασκαράδες,
ποῦ φέρουν ἀναγούλα;

Ἡ νὰ καλέσω μόνο μπεμπέκουσ καὶ μπεμπέκαις,
ποῦ φαίνονται σὰν ἄνδρες καὶ σὰν σωσταὶ γυναῖκες,
καθεμιά μπεμπέκα καὶ κάθε μας μπεμπές
νὰ βγαίη τὸν μεγάλων νὰ λήθ τῆς μομπάτι;

Νάτα νάτα τὰ χρυσά μου...
τὰ κιντάκις κι' ἀπορετῆ,
κι' ὅλα τὰ μωρὰ θαρρετῆ
πῶς εἰς ὄραν εἶναι γάμου.

Τὶ χαρὰ μας, τὶ χαρὰ μακί...
σήμερα καὶ τὰ μωρὰ μας
ἔχουνε μωρὰλὰ περίσσια.

Τώρα πᾶ μὲ σοβαρὸ
ἀπαίνουν μέσα' στὸ χορὸ
δίχως νὰ φαναίζου τείσινα.

Κουραστῆκαν μὲ τοὺς μπάλους,
καὶ μεγάλαις καὶ μεγάλους
πέρνουσ τώρα' στὸ μεζέ,
κι' ὅλα κάνουν τὸν μπλαζέ.

Πῶς κατέλαβε προῦτως
τόσης ἀθῆδας κόρος
τὰ μουρέλια τὸν συγχρόνων;

Ἡ ζωνὴ τὶ σιχαμένην,
κι' ἄλλο τίποτα δὲν μένει
παρ' αὐτοεκτοκία μόνον.

Χαῖρε πάλιν, πλάσι νέα,
ποῦ δὲν χάσκεις ἐνεά...
Ξαναχαῖρε σὺ γενναία
τὸν γενναίων γενεά.

Μετ' στούς κόμους τῆς συγχρόνου Καρχαδικῆς ἀγέλης
τί νὰ κάνω, συμπολίται,
τώρα ποῦ φοικτῆς θεῆλλης
μυκηθμῆς ἐπαπειλεῖται;

Τούταις τῆς Ἀποκρητῆς
νὰ καλέσω καὶ γρητῆς,
καὶ τοῦ Φάουστ γεροντάκι
μὲ κατὰμωρα μουστατάκι;

Ἄς ἐλθῆ καὶ κάθε πάπος, κάθε μάμμη καὶ προμήτωρ-
πλὴν ἄς προκλιθῆ συγχρόνωσ
κι' ὁ νεοφερμένος βνος,
ὅπου λέγετ' ἐπιθῆτωρ,
κι' ἔχει μόνο τρία πόδια, κι' ὅλοι πῆραν' στὸ φιλό
τὸ γαϊδοῦρι τὸ χαλιό.

Τρίποδο τὸ τετράποδο τῶφεραν ἐδῶ πέρα
νὰ γίηνη ζήτημα φαῖδρον ἀε τόσους περιλύπουσ,
μὰ μὲ τὰ τρία πόδια του' μπορεῖ καμιάν ἡμέρα
κάποιος Πυθίας τωρινῆς νὰ καταντήσῃ τρίπουσ.

Ἐμπρὸς λοιπὸν εἰς τὸν χορὸ κάθε τρανὴ κυράτσα,
πῆδῃτε χαρμοσίνουσ...
ἀπέξω τώρα' φέραμε καὶ γαϊδάρο γὰ ράτσα,
κι' εἶναι κουτσὸς κι' ἐλαίνουσ.

Πλὴν ἄς ἐλιπίσωμ κι' αὐτοῦ, ποῦ τὸν σαρκάζουσ τόσοι,
πῶς κἀτι τί κουτσὰ στράβῃ κι' ἐδῶ θὰ καρποθῶσῃ,
κι' ἀνώτερος τὸν σαρκασμῶν τὸν ἀνελεγκμῶν
θὰ παραγάγῃ γενεὰν βαρβάτων ἡμῶνων.

Καὶ τώρα γαίρων προσκαλῶ τὸν κάθε συμπολίτη μου,
κι' ἐφέτος ἄς γενῆ χορὸς ἀλλοιώτικουσ' στὸ σπῆτι μου,
πολυμορφουσ, πολυμορφῆς,
ἀνάμικτουσ, πεκτωειδῆς,
χορὸς καὶ γὰρ τὸν πρῶτοχο καὶ τὸν ἀριστοκράτη,
ποῦ νὰ μὴ εἶναι τίποτα κι' ἀπ' ὅλα νάνα κἀτι.